

Men for ſaa vidt ſom den nu er en Grund til Arbejdsløſheden, ſaa vil jeg ſige, at den viſelig ikke ſkal opfordre os til extraordinære Foranſtaltninger, thi hvad vilde ſaa Folgen blive? Det vilde kun blive den, at Statskaſſen blev anſet ſom en Reſervekrukaſe, ſom man tyer til, naar der ikke er flere Penge, ſaa ſagde man: Lad os kun begynde paa Struen, ſelv om den er ſaa vanvittig ſom den, der blev begyndt i Sommer. Lykkes den, ſaa har vi Fordelen, lykkes den ikke, ſaa den fordriver Arbejdet og der indtræder Arbejdsløſhed, ſaa ty vi til Statskaſſen, ſaa ſkal den yde Underſtøttelſe. Nei, jeg ſiger, det vilde være meget betænkeligt at gaa ind paa en Betragtning, der kunde føre til et ſaadant Reſultat. Thi ſaa viſt ſom man maa anerkjende Friheden for Enhver, ſaa viſt vil jeg dog ſige, at det at foretage Noget, der kunde ſtøtte den Slags ubetænksomme Skridt ſom det, der er ſtet i Sommer, det ſkulle vi ikke være med til. Og der er ſaa meget mere Grund til ikke at gaa ind derpaa, naar man ſer de Argumenter, der ere anførte for at kræve Underſtøttelſe. Det er jo Argumenter, ſom man kan ſe i de ſocialiſtiſke Organer, og ſom paa Hoſeofker liſte ſig ind i Forhandlingerne og Betænkningerne. „Det er Arbejdernes egne Penge“, ſiger man. Men naar man gaar ud fra den Betragtning, ſaa vil jeg dog ſpørge: hvor tror man, at det ſkal ende, hvor tror man, at et Skridt vil føre hen, der kan opfattes ſom en Anerkjendelſe af den Sætning, at det kun er Arbejderne, der nu ſaae deres Ret for den Uret, ſom fra Statens Side er viiſt mod dem? Det er Noget, der henviſes til, at de have ydet en uforholdsmæssig Andel ved ubillige Skatter og Afgifter. Jeg har ſærlig ſet det illuſtreret ved Henviſning til Krigstoldſtatten. Men jeg vil ſige: Skulle vi nu her yde Arbejderne Tilbagebetaling af, hvad der er erlagt for meget efter de Paaſtande, der fremkomme baade i Blade og i Betænkninger, ja, ſaa tror jeg ikke, vi blive ſtaaende ved 50 Drc. Jeg har ſet, om jeg ikke tager fejl, at der maatte er erlagt 100 Millioner Kroner for meget i Krigstoldſtat. Men ſaa kunde man fra det Synspunkt maatte ſuarere begynde med en Uddeling af 50 Kroner i Stedet for 50 Drc, hvis man vil lægge Vægt paa det. Og hvis det alſaa kunde ſiges, at her kun er ydet et Uddrag paa et større Krav, en Opreiſning for en lang Tids Uret, ſom var lidt, ja ſaa er det en Selvfølge, at ſaa vilde Kravet vende mange Gange forøget tilbage, men det er det, vi ikke kunne anerkjende, thi, hvis man nu vil ſige: Der er et Krav paa diſſe Ydelſer, der ere erlagte for meget, ſaa ſpørger jeg: Hvad Mening er der ſaa

egentlig i at give det alene til de Arbejdsløſe. Er det ikke at ſætte en Præmie paa Arbejdsløſheden? Sdet de, der intet Arbejde have, ſaae, og de Andre ikke, vil det ſaa ikke friſte til, at de, der arbejdet, ville ſige: Vel, ſaa medlægge vi Arbejdet for ogſaa at opnaa denne begunſtigede Stilling, og ſaa vil det ende med, at Arbejdsløſe mylre frem, naar der ſaaledes bliver ſtillet dem en Begunſtigelſe i Udſigt. Nei, alle diſſe Foranſtaltninger i og for ſig og ſærlig de overordentlige Forhold, der henviſes til, de Grunde, hvorpaa de bygges, bevirke, at vi paa ingen Maade vilde være med til at godkjende Paaſtande, der i og for ſig ere ſaa urigtige og fortaſtelige ſom de, der her ere anførte.

Vi have villet hjælpe ſaaledes, ſom vi mente, at der kunde og burde hjælpes, ved at yde Arbejde. Vi have for det Førſte foreſlaaet at hjælpe Kommunerne med at ſtaffe dem rentefrie Laan til Arbejders Sværkættelſe. Vi have derigjennem ſøgt efter Gyne at fremme kommunale Arbejder, men for ſaa vidt ſom vi have maattet befrygte, at diſſe Arbejder ikke i tilſtrækkeligt Maal ville kunne hjælpe, ere vi gaaede til at ſtøtte og biſtalde Regjeringens Forſlag om Sværkættelſe af en Række Statsarbejder til et Beløb af over 1,800,000 Kr., ſom vi mente netop vilde være egnede til paa den bedſte, paa den forſvarligſte og paa den varigſte Maade at bøde paa Trangen. Vi have ikke hørt Grundene anførte mod diſſe Arbejders Forſvarlighed. Alle de ſaglige Grunde, ſom man taler om, finde vi ikke; det Eneſte er Storpolitik og Viſnepolitik; der ſiges: Vi kunne ikke bevilge, hvad vi en Gang have afflaaet. Ja, det er af det Slags Argumenter, ſom vi ikke kunne ſige Andet til, end at de Herrer ſkulde have ladet være at nægte diſſe Bevillinger, og naar de have gjort det, ſkulde de ſnareſt mulig gjøre Uretten god igjen ved at give Bevilling til diſſe Arbejder, men naar de ikke tro at kunne dette, kunne vi for vort Bedkommende ikke ſige Noget dertil, thi ſelve Arbejderne i og for ſig have vi ikke hørt nogen Indvending imod; de ville ſærlig komme Arbejderbefolkningen til Gode, hvor Trangen er ſtørſt, navnlig i Hovedſtaden, ſærlig ogſaa for Exempel Smede- og Maſſinarbejderne gjennem de forſtjellige Stibsbyggningsarbejder, ſom ere foreſlaaede, og de ville hjælpe, ſaa ſnart det er muligt; vi have de forſtjellige Miniſtres Ord for, at naar vi havde ſaaet Bevillingerne for Gul, kunde Arbejderne allerede iværkættes, og for ſaa vidt man ſiger fra den anden Side, at man vil og kan hjælpe endnu hurtigere, er det i Virkeligheden ikke ſaa, thi man maa være paa det Rene med, at ogſaa den Fordeling og Uddeling vil kræve